

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 kwietnia 2016 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank S. A. we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wystąpiła ze skierowanym przeciwko I. R. żądaniem zapłaty kwoty 3 748,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 3 592,07 zł od dnia 26 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Powód domagał się przy tym zasądzenia kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wyjaśniała, że zawarła z pozwaną w dniu 1 sierpnia 2008 r. umowę karty kredytowej nr KK\ (...). Z względu na nieuregulowanie w terminie zaległości powód miał wypowiedzieć umowę i wezwać pozwaną do uregulowania zadłużenia.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę tut. Sądowi ze względu na stwierdzenie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2008 r. strony zawarły umowę o kartę kredytową nr KK\ (...) (odpis umowy – k. 13-20).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z materialną zasadą rozkładu ciężaru dowodowego przewidzianą w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Należy podkreślić, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, co oznacza że strony postępowania są dysponentami sporu i w ich gestii należy przedstawianie faktów i środków dowodowych służących udowodnieniu twierdzeń. Sąd w tym zakresie nie może zastępować stron tj. poszukiwać środków dowodowych mających zmierzać do wyjaśnienia okoliczności sprawy i tym samym zastępować strony w ponoszeniu kluczowego ciężaru procesowego. W niniejszej sprawie ciężar udowodnienia okoliczności, z których wynikają roszczenia, w myśl ogólnych, powołanych wyżej zasad, spoczywał na stronie powodowej.

Inicjatorka postępowania winna była udowodnić fakt istnienia zobowiązania oraz istnienie i wysokość wynikającej z niego wierzytelności. Rozróżnić należy zobowiązanie istniejące między stronami, a wynikające z niego roszczenie o spełnienie świadczenia.

Powód przedstawił dowód zadzierzgnięcia stosunku zobowiązaniowego, którego źródłem była umowa o kartę kredytową. Nie należy utożsamiać faktu istnienia stosunku zobowiązaniowego z istnieniem określonych roszczeń. Roszczenia z tytułu stosunku zobowiązaniowego aktualizują się na skutek zaistnienia pewnych stanów faktycznych. W związku z tym należy wskazać, że mimo wykazania istnienia zobowiązania umownego, strona powodowa nie podolała ciężarowi udowodnienia roszczenia o zapłatę, które nie zostało udowodnione ani co do zasady, ani wysokości. Prócz umowy o kartę kredytową nie zostały przedstawione żadne dowody pozwalające na odniesienie się do twierdzeń powódki i uznanie ich za udowodnione. W szczególności powódka nie przedstawiła dowodu na okoliczność wykorzystania przyznanego kredytu w określonym czasie i wysokości. Ponadto powódka nie przedstawiła

harmonogramu spłaty, czy też zestawień transakcji, które wystawiać miała zgodnie z umową, a od którego liczony miał być termin dokonania zaległych spłat. Przedstawienie tych dokumentów nie tylko pozwalałoby ustalić wysokość dokonanych wpłat i ewentualnych zaległości, ale także poddać ocenie zasadność wypowiedzenia umowy. Warto dodać, że do wypowiedzenia dojść miało wedle twierdzeń powoda, ale nie przedstawił on żadnych bardziej skonkretyzowanych twierdzeń w tym przedmiocie wskazując jedynie, że wypowiedzenie nastąpiło bo strona pozwana „nie uregulowała zadłużenia”, przy czym powód nie przedstawił szczegółów co do tej okoliczności i nie wyjaśnił co przez to rozumie. Zarówno brak odpisu dokumentu zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu, jak również brak Zestawienia Transakcji nie pozwala poczynić ustaleń co do skuteczności wypowiedzenia i istnienia przesłanek do jego dokonania, a ponadto uniemożliwia ustalenie istnienia roszczenia oraz jego wysokości.

Wprawdzie zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, powyższe twierdzenia powoda o istnieniu dochodzonej wiarygodności nie mogły zostać uznane przez Sąd za udowodnione, ponadto Sąd powziął wątpliwości co do przytoczonych przez powoda okoliczności faktycznych. Samo zawiązanie stosunku zobowiązaniowego nie pozwala na automatyzm w przyjęciu, że powodowa spółka uprawniona była do żądania od pozwanej zapłaty, a tym bardziej określonej w pozwie konkretnej kwoty. Powódka przedstawiała jedynie ogólne i zdawkowe twierdzenia o spełnieniu świadczenia wzajemnego przez bank i niewywiązania się z zobowiązania przez pozwanego, co skutkowało wypowiedzeniem kredytu. Nie przedstawiono skonkretyzowanych twierdzeń co do okoliczności faktycznych, w szczególności wysokości pieniężnego świadczenia wzajemnego spełnionego przez bank, terminów spłat, wysokości uiszczonych i nieuiszczonych przez pozwanego kwot. Co więcej, inicjator postępowania nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów, pozwalających na dokonanie samodzielnej oceny przez Sąd. Uznać zatem należało, iż przedstawienie przez powoda dowodów na okoliczność samego tylko zawarcia umowy o kartę kredytową oraz przedstawienie jedynie zdawkowych twierdzeń przez powódkę w pozostałym zakresie, nie pozwalało na uznanie roszczenia pozwu za wymagającego uwzględnienia co do zasady, jak i wysokości. Twierdzenia powoda, przedstawione zostały w sposób ogólnikowy, nie dotyczyły obiektywnego zaistnienia w rzeczywistości określonych faktów, ale w istocie sprowadzały się do twierdzeń co do istnienia dochodzonego roszczenia, z pominięciem aspektu stanu faktycznego powodującego jego powstanie (por. wyrok SA w Krakowie z 3.09.2015 r., sygn. I ACa 1724/14, czy SA w Ł. z 10.02.2016 r., sygn. I ACa 1183/15 oraz SA w K. z 10.09.2013 r., sygn. I ACa 494/13).

Dlatego też Sąd, na podstawie przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 69 prawa bankowego, oddalił powództwo jako nieudowodnione.

ZARZĄDZENIE

- 1) Odnotować zwrot uzasadnienia 21.11.2016 r.
- 2) Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r.pr. K. Ś..